

Mál nr. 72/2007

**M
og
Vátryggingafélagið X v/ bifreiðanna A og B.**

Árekstur á þjóðvegi 1, Norðurlandsvegi, í Þingeyjarsveit við Breiðamýri þann 21.11.2006.

Gögn.

1. Málskot, móttakið 16.4.2007, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf X, dags. 20.4.2007, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Bifreiðinni A var ekið norðvesturs þjóðveg nr. 1, Norðurlandsveg, í Þingeyjarsveit. Þá var bifreiðinni B ekið sama veg til suðausturs. Við bæinn Breiðumýri varð harður árekstur með bifreiðunum svo þær köstuðust út fyrir veg. Í lögregluskýrslu er aðstæðum á vettvangi lýst svo að vegurinn sé beinn og breidd hans milli vegaxla (stika) sé 6,5 m. Ekinn breidd vegarins við bestu aðstæður sé 6m. Þegar slysið varð, var vegurinn hulin snjóþekju, þjöppuðum að mestu á eknum hluta, en lausamjöll í vegköntum. Hin ekna breidd vegarins við þessar aðstæður hafi verið 5,1 m. Alhvít jörð hafi verið utan vegar og lofthiti -7 til -10° C. Myrkur var og engin lýsing. Þá mun hafa gengið á með eljum. Báðar bifreiðir voru búnar negldum snjóhjólbörðum.

Ekki reyndist unnt að staðsetja áreksturinn á veginum, en sökum traðks og umferðar höfðu för eftir bifreiðirnar máðst út eftir vinnu við að ná ökumanni A út úr bifreiðinni. Brak var þó á miðjum veginum á milli bifreiðanna.

Ökumaður A slasaðist verulega við áreksturinn. Ekkert er haft eftir honum í vettvangsskýrslu lögreglu um tildrög árekstursins. Í framburðarskýrslu sinni hjá lögreglu kvaðst ökumaður A hafa ekið á 70-80 km jöfnum hraða á klst. frá Egilsstöðum að Laugum í Þingeyjarsveit. Rétt fyrir slysið hafi hann ekið á 50-60 km hraða á klst., en hraðinn hafi ráðist af slæmu skyggni og hann hafi því ekki treyst sér til að aka hraðar. Hann hafi reynt að aka eins utarlega á veginum og hann gat í aðdraganda slyssins. Samt sem áður hafi hann reynt að fara utar og utar eftir því sem nær dró á milli bifreiðanna. Kvaðst hann hafa talið að hann hefði rétt verið að fara út af veginum þegar áreksturinn varð. Hann kvaðst vera þess fullviss að áreksturinn hafi átt sér stað sín megin á veginum.

Ökumaður B kvaðst hafa mætt nokkrum bifreiðum og séð að ein þeirra stefndi á framhorn B. Hann kvaðst ekki gera sér grein fyrir hvort B hafi verið rétt staðsett á veginum, hvort hún hafi verið of mikið á miðjum veginum. Þetta hafi gerst mjög snögg. Hann hafi sveigt B til hægri til að forðast árekstur, en árekstur hafi engu að síður orðið. Ökumaðurinn kvaðst ekki hafa séð á hraðamæli og ekki veitt hraða bifreiðarinnar eftirtekt. Honum hafi fundist A hafi verið ekið of mikið á öfugum vegarhelmingi og töluvert hratt.

Vitni sem ók jeppabifreið á undan A, en vitnið og ökumaður A höfðu ekið í samfloti frá Egilsstöðum, kvaðst hafa mætt þarna þremur bifreiðum. Tvær fyrstu hafi vikið vel, en sú síðasta hafi verið mjög innarlega á veginum. Hann hafi sjálfur ekið í kantinum og hafi honum fundist

sem bifreiðinni hafi verið ekið óþægilega nærri og hafi hann þurft að aka enn frekar út í kant sín megin, er bifreiðirnar mættust.

Unnusta ökumanns A kvað B hafa komið á móti þeim og hafi hún stefnt beint á þau. Hafi ökumaður A reynt að vikja fyrir henni, en ekki tekist.

Álit.

Engin för voru eftir bifreiðirnar á vettvangi né önnur verksummerki sem gátu gefið til kynna hvar bifreiðirnar voru staðsettar á veginum, er áreksturinn varð. Af skýrslum ökumanna eða annarra sem borið hafa um málsatvik verður ekki fullyrt að áreksturinn verði rakinn til þess að annar ökumaður hafi fremur en hinn ekið á röngum vegarhelmingi eða eigi af öðrum ástæðum sök á því að árekstur varð. Eftir atvikum, sbr. 89. gr. umferðarlaga nr. 50/1987, þykir rétt að skipta sök að jöfnu milli ökumanna.

Niðurstaða.

Hvor ökumanna ber helming sakar.

Reykjavík, 8. maí 2007.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.